

בש"פ 2380/18 - שאדי ח'יר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2380/18

לפני:

כבוד השופט י' עמית

המבקש:

שאדי ח'יר

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בנצרת בתיק עמ"ת 23936-03-18 שניתנה
ביום 15.3.2018 על ידי כבוד השופט עאטף עיילבוני

בשם המבקש:

עו"ד מאדי דאהר

החלטה

1. המבקש נאשם בעבירות של סחר בסמים. בית משפט השלום הורה על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, בית המשפט המחוזי דחה את עררו, ומכאן הבקשה לרשות לערור "בגלגול שלישי".

2. בקצרה ייאמר, כי על פי כתב האישום, המבקש מכר סמים מסוכנים מסוג קנאבוס באמצעות אפליקציית "טלגראם". בסך הכל מיוחסות למבקש חמש עבירות של סחר בסמים, לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, וכן עבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודה. לצד כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים נגדו, והדיון התמקד בשאלת קיומה של חלופת מעצר הולמת. בהחלטתו של בית משפט השלום בקריית שמונה (השופט מ' מרגלית) מיום 7.3.2018, נקבע כי החלופה שהוצעה אינה מאיינת את המסוכנות הנשקפת מן המבקש. זאת, בין היתר, נוכח עברו הפלילי של המבקש והתרשמות שירות המבחן בדבר מסוכנות בינונית להמשך ביצוע עבירות סמים. לפיכך הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים בעניינו. בשולי ההחלטה העיר בית המשפט כי "ככל ותהיה התקדמות בהליך העיקרי ובכלל זה הכנת תכנית טיפולית לרבות לגמילתו של המשיב מסמים [...] יוכל ב"כ המשיב לפנות בכל עת בבקשה לעיין מחדש בהחלטה זו" (מ"ת 16682-02-18). ערר שהוגש על-ידי המבקש, נדחתה בהחלטתו של בית

המשפט המחוזי בנצרת (השופט ע' עיילבוני) מיום 15.3.2018, במסגרתה אושררה הקביעה כי בנסיבות העניין אין להסתפק בחלופת מעצר (עמ"ת 18-03-23936).

3. בבקשה שלפניי נטען כי היא מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות. הטענה היא כי בית המשפט המחוזי קבע באופן גורף שעבירות של סחר בסמים באמצעות אפליקציה מהוות "מכת מדינה", וחלופת מעצר אינה יכולה לאיין את המסוכנות הנשקפת מנאשמים בעבירות אלה. ברם הטענה אינה מדויקת, ולמעשה קביעות מעין אלה לא נכללו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי [במאמר מוסגר: בית משפט השלום אכן ציין כי מדובר ב"מכת מדינה" אך ללא ביסס על כך את עילת המעצר, ואזכיר כי "מכת מדינה" אכן אינה מוכרת כעילת מעצר]. איני רואה צורך לחזור ולצטט את כל הפסקאות הרלוונטיות מפסק הדין (עמ' 5-6), ואסתפק בכך שבית המשפט הצביע על הקושי המובנה לשחרור נאשם לחלופת מעצר כאשר מדובר בעבירות שבוצעו ויכולות להתבצע באמצעות טלפון. הובהר כי במקרים מעין אלה יש לתת משקל משמעותי להתרשמותו של בית המשפט מהנאשם ומהיכולת לתת בו את האמון הנדרש. דברים אלה מקובלים עליי, כבר עמדתי על כך בעבר (בש"פ 1648/11 אביטן נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (7.3.2011)), ומכל מקום לא מתעורר צורך בהכרעה עקרונית כלשהי. יתר טענותיו של המבקש מתמקדות בנסיבותיו האישיות, במאפייניה של חלופת המעצר המוצעת ובניסיון לערוך היקש ממקרים אחרים. נושאים אלו נדונו והוכרעו על-ידי שתי ערכאות, ולא השתכנעתי כי נפל פגם בהחלטת המעצר.

4. המסקנה היא כי לא נמצאה עילה ליתן למבקש רשות לערור, ולפיכך הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ז' בניסן התשע"ח (23.3.2018).

ש ו פ ט